

at forlange Bodeling. Dette Princip har allerede længe været gjældende i Sverige, og det er ogsaa kommet ind i den norske Lov af 1888. Begge Steder er det indført som en Konsekvens af og Sikkerhedsventil mod Fællesejet, og det til Trods for, at Fællesejet her blot var og er en juridisk Fiktion, medens Mandens Eneeje er det faktisk raadende. Men her kommer altsaa Dr. S. blot ad en Omvej tilbage til det af ham meget afskyede Særeje. Og han kommer antageligvis til at maatte gjøre samme Erfaring, som man strax antog, man vilde komme til at gjøre i Norge, nemlig at dette Princip om Bodeling bliver en af de Broer, hvorover det principielt gennemførte Særeje kommer til at holde sit Indtog.

Altsaa: det fuldstændige, aktive Fælleseje vil enten føre til intet, status quo, eller til Særeje eller til fri Skilsmisse. Nu, mig skal intet af de to sidste Resultater bedrøve; men jeg saa jo helst, at vi kunde gaa lige paa dem begge to uden at behøve at gaa gennem slig en Skærsildens Pine, som Dr. S. foreslaar.

Jeg tror nemlig ikke, at denne Ordning vil medføre nogen af de Fordele, Dr. S. forespejler sig selv og andre. Nogen „Beskyttelse mod en slet Ægtemand, fra hvem hun dog ikke vil skilles“, yder den ikke Hustruen; er Ægteskabet ulykkeligt, og Ægtefællerne ikke i Harmoni, saa kan en Regeringsform, hvor Veto staar mod Veto, kun føre til alt værre og værre Rivninger og kun tænkes at gaa, hvor den ene af Parterne griber til mere eller mindre ulovlige „Provisorier“. Hvad endelig det angaar, at Hustruens Slægt under denne Ordning skulde have lettere for at komme hende til Hjælp paa en Maade, „som ikke blev uheldbringende for Forholdet mellem Ægtefællerne“, saa forstaar jeg simpelt hen ikke, hvorledes Dr. S. har tænkt sig denne Hjælp. Før har han sagt, at den eneste Maade, Slægten kunde intervenere paa til Fordel for en Hustru, var ved at sikre hende økonomisk Selvstændighed; denne Form ansaa Dr. S. for uheldbringende og vilde ved sin „ufravigelige“ Ordning udelukke den. Tilovers bliver da gode Raad om, hvad hun skal samtykke i, og hvad hun ikke skal samtykke i; men tror Dr. S. virkelig, at hvis denne Hjælp skal være medvirkende til Beskyttelse mod en slet Ægtemand, vel altsaa ved at raade Hustruen til at hindre hans Dispositioner, — den da ikke bliver uheldbringende for Forholdet mellem Ægtefællerne? Det er jo næsten blevet en Art sproglig Sandhed, at Tredjemand ikke skal blande sig ind i Forholdet mellem to Ægtefolk; er Intervention nødvendig, forekommer det mig, at den taaleligste, ja den eneste taalelige Form for en saadan, netop er at gjøre Hustruen økonomisk selvstændig og derigennem sætte hende i Stand til at kunne beskytte sig selv. Det er i Erkendelse af dette, at der i den nye norske Lov om Formuesforholdet mellem Ægtefæller er kommet ind en Bestemmelse om, at Parterne ikke alene paa Forhaand kan ordne sin Økonomi, som de ønsker, men at de ogsaa kan stifte Ægtepagt efter Ægteskabets Indgaaelse. Men ogsaa her er det jo meget grejere at gaa lige paa og indføre Særeje med en Gang, eller, efter min Mening allerbedst, ikke at bestemme noget om Ægtefællernes Formuesforhold, fra Lovens Side lade disse være uberørte af, hvorvidt Menneskene giftede sig eller ikke, og saa overlade hele den økonomiske Ordning til frivillig Kontrakt. Tvært imod Dr. S. tror jeg altsaa, at det